SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CI. No. 46. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, MARCH 10, 1994. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 10-го БЕРЕЗНЯ 1994. Ч. 46. РІК CI.

РОДИНА М. БОЙЧИШИНА ЗВЕРНУЛАСЯ ДО СБУ

Київ (УНІАР). — Під час зустрічі з журналістами голова Служби Безпеки України Євген Марчук заявив, що очолювана ним служба має сенсаційну інформацію про Михайла Бойчишина, який зник у невідомих обставинах 15-го січня.

Зять М. Бойчишина Віталій Бернарський в імені родини Бойчишина надіслав відкритого листа до голови СБУ з вимогою передати всі матеріяли слідчим, якого б змісту вони не були. Родина домагається пришвидшення розшуків.

Керівник Рух-прес Дмитро Понамарчук сказав, що, на його думку, прокуратура має допитати голову СБУ Є. Марчука і з'ясувати на яких підставах він робить „такі антилюдські заяви". Слідчий в особливо важливих справах прокуратури Києва Володимир Мельник, який керує слідством у справі зникнення Бойчишина, відмовився коментувати заяву родини Бойчишина.

Керівник пресового центру СБУ Анатолій Сахно порадив зачекати повернення із ЗСА голови СБУ Є. Марчука, який увійшов до державної делеґації України, і почути як він зареаґує на листа.

Частина ядерних боєголовок є уже на території Росії

Київ (УНІАР). — Згідно з повідомленням ІТАР—ТАСС, перший вантаж з ядерними боєголовками вночі 6-го березня перетнув українсько-російський кордон і попрямував до російського підприємства, яке займається переробленням і знищенням таких боєзарядів.

У головному управлінні Міністерства шляхів сполучення Російської Федерації сказали, що маршрут, що ним прямував транспорт з українським ядерними боєголовками, тримається в таємниці. Це саме сказали і в Міністерстві оборони Росії.

Згідно з умовами тристоронньої угоди України, Росії та ЗСА, в обмін за боєголовки Росія зобов'язалася забезпечити Україну паливом для атомних електростанцій.

150-ЛІТТЯ ЛЬВІВСЬКОЇ ПОЛІТЕХНІКИ

Товариство Українських Інженерів в Америці повідомляє, що святкування 150-ліття Львівського Політехнічного Інституту відбудеться у першій половині жовтня 1994 року. Зацікавлених взяти участь у відзначеннях проситься звертатися до інж. В. Гнатківського (718) 224-7369.

Окружний Комітет Відділів УНС в Ню Йорку відзначить 100-ліття УНС

Ню Йорк. — Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Ню Йорку повідомляє, що святкування 100-ліття УНС відбудеться тут у неділю, 20-го березня.

О год. 12-ій полудня — св. Літургія за здоров'я членів Округи в церкві св. Юра та Панахида за померлих, о 1:30 по полудні — ювілейний полуденок в залі УН-Дому, 140 Друга аве. Тих членів УНС, які зацікавлені взяти участь у полуденку, а запрошення не одержали (запрошення було вислано до тих членів УНС, адреси яких знаходяться в Головній Канцелярії), проситься звернутися до Наді Савчук (212) 254-8134.

„ЦІЄЇ НАГОДИ, ЩО МАЄМО ТЕПЕР — ВТРАТИТИ НЕ МОЖНА!"

ПРЕЗИДЕНТ Л. КРАВЧУК У НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк (О. Кузьмович). — В суботу, 5-го березня, в полудневих годинах Президент України Леонід Кравчук, закінчивши розмови та зустрічі у столиці ЗСА, а передусім важливу зустріч з президентом Биллом Клінтоном прилетів президентським літаком на міжнародне летовище ім. Дж. Кеннеді, де його привітала Джовн Болдрідж, шеф бюра протоколу стейту Ню Йорк і заступниця голови протоколу Президента Б. Клінтона, а дівчатка із молодечих організацій Пласту і СУМА вручили Президентові китиці квітів. Присутні при привітанні були генеральний консул України в Ню Йорку Віктор Крижанівський, в. о. постійного представника України до ООН Володимир Хандогій, головний предсідник УНС і голова УАКР Уляна Дячук, голова УККА д-р Аскольд Лозинський і голова Комітету перебудови консуляту д-р Степан Ворох.

З летовища гість переїхав до готелю „Плаза", де він і його почот із 54 осіб перебували аж до відлету з Ню Йорку в понеділок 7-го березня.

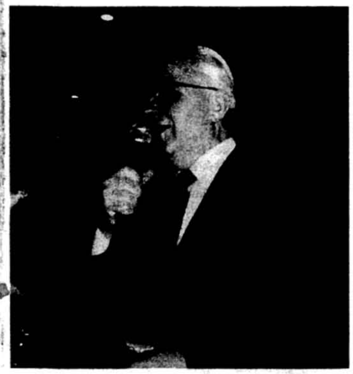
О год. 5-ій по полудні Президент Л. Кравчук враз із амбасадором України до ЗСА Олегом Білорусом та іншими приїхав під сильною охороною поліції на 49-ту вулицю до нового приміщення генерального консуляту України, щоб перетяти стрічку у дверях консуляту та його святочно відкрити. Вже годину раніше окремо запрошені гості з української громади Ню Йорку враз із духовенством зібралися у відновлених приміщеннях консуляту, щоб бути свідками його посвячення. До молитов при окремо спорудженому вівтарі станули Владики: Архиєпископ УАПЦ Антоній, Єпископ УПЦ Всеволод, Єпископ УКЦ Василь Лостен, парох церкви св. Юра в Ню Йорку і генеральний вікарій о. Патрикій Пащак, ЧСВВ, і митрофорний протоієрей, парох УАПЦ св. Володимира в Ню Йорку о. Володимир Базилевський. Вони спільно поблагословили нові приміщення українського консуляту, а відтак святочно вивішено на щоглі великий національний прапор, який спершу був також поблагословлений.

Серед нечисленних гостей, що вмістилися у кімнатах консуляту бачили ми крім господарів, а це В. Крижанівського і його дружини Людмили, В. Хандогія з дружиною, консула України Миколу Кириченка з дружиною та співробітників консуляту, президента СКУ д-р Дмитра Ціпивника і генерального секретаря СКУ Ярослава Соколика, головного предсідника УНС і голову УАКР У. Дячук, голову УККА д-р А. Лозинського, архітекта будівлі Богдана Ґеруляка з дружиною Мартою, д-р С. Вороха та інших ним очолюваного членів комітету.

В часі вивішення українського національного прапору учасники відспівали національний гимн, а приїзд Президента Л. Кравчука привітали грімкими оплесками.

В присутності Президента генеральний консул В. Крижанівський привітав достойних гостей, а дякуючи українській громаді за

(Закінчення на стор 3)

Президент Л. Кравчук промовляє до гостей в ООН. (Світлили: ред. Рома Гадзевич і ред. Ольга Кузьмович)

Президент Л. Кравчук протинає стрічку при вході до консуляту.

УКРАЇНА НЕ ВІДДАСТЬ ЧОРНОМОРСЬКОЇ ФЛЬОТИ

Москва. — Як твердить кореспондентка „Ню Йорк Таймсу" Селестін Болен у вівторок, 8-го березня, Україна не збирається віддавати Росії своєї чистини Чорноморської фльоти на сплату задовження за нафту і газ. Таку заяву склав командуючий української фльоти Володимир Безкоровайний під час інтерв'ю минулого тижня.

Шість місяців тому виглядало, що це могло б бути бодай частинною розв'язкою одного із двох найбільш спірних питань між Україною і Росією. А виникло воно минулого вересня після зустрічі Президента України Леоніда Кравчука з президентом Росії Борісом Єльцином у Масандрі.

„Масандрський протокол був протоколом намірів", — сказав віцеадмірал В. Безкоровайний, командуючий української фльоти кореспонденці під час інтерв'ю у своїй головній кавартирі в Севастополі. „Це ніколи не було розв'язкою. Це було переглянено і відкинено".

Проблема задовження України Росії за постачання ґазу і нафти поновилася минулого тижня, коли Росія гостро зменшила доставу згаданої енергії. Доставу відновлено в понеділок, 7-го березня, після того як офіційні чинники російського Ґазпрому заявили, що українська делеґація для переговорів сплачення 900 міл. дол. довгу ще цього тижня прибуде до Москви.

Обидві сторони годяться, що договір у Масандрі ніколи не уважався зобов'язуючим, а крім того в Києві Кравчукові політики закидали капітуляцію перед Росією.

Згідно із твердженнями адмірала В. Безкоровайного передання української частини Чорноморської фльоти Росії не є актуальним. Натомість обидві сторони погодились на створення окремої комісії для зроблення інвентури понад 300 кораблів і іншого добра з метою розподілу згідно з попереднім домовленням між Б. Єльцином і Л. Кравчуком про поділення фльоти по рівному до кінця 1995 року.

Питання розподілу Чорноморської фльоти завжди було загостреним а ще більше по виборі Юрія Мешкова президентом Криму. Тим часом Україна розбудовує свою власну фльоту, що вже нараховує п'ять кораблів, в тому чотири нові.

В АМЕРИЦІ

У ПОНЕДІЛОК, 7-ГО БЕРЕЗНЯ, у Вашінґтоні відбулася зустріч президента Грузії Едуарда Шеварднадзе з президентом ЗСА Биллом Клінтоном. Під час зустрічі грузинський Президент звернувся з проханням до ЗСА включити свої війська до миротворних військ, щоб припинити громадянську війну в Грузії. У відповідь на те прохання президент Б. Клінтон сказав, що ЗСА підтримає введення міжнародних миротворних військ до Грузії, але без участи американського війська. Прохання Е. Шеварднадзе поставило Вашінґтон у скрутне становище, бо Уряд президента Б. Клінтона хоче допомогти у замиренні в Грузії хоча б для того, щоб зменшити там вплив Росії, але не хоче посилати туди свого війська чи платити 30 до 60 міл. дол.

ВІДНОСИНИ МІЖ ЗСА та Україною вийшли на якісно новий рівень", — сказав у розмові з журналістами міністер закордонних справ України Анатолій Зленко. Коментуючи підсумки відвідин Президента України до ЗСА, він підкреслив, що Уряд ЗСА змінив свою політику щодо України.

НЕСПОДІВАНЕ РІШЕННЯ сенатора-демократа з Мейну Джорджа Мічелла більше не кандидувати викликало в тому стейті передвиборчу гарячку. Одною із перших кандидатур на майбутнє вільне місце Дж. Мічелла є конгресменка Олімпія Снов, республіканка, яка від 1978 року представляє половину виборців стейту Мейн у Палаті Репрезентантів.

ВПРОДОВЖ МИНУЛОГО кінця тижня уряд президента Билла Клінтона зазнав сильної критики зі сторони засобів масової інформації з приводу афери „Вайтвотер". З уваги на це у понеділок, 7-го березня, на пресовій конференції у Білому Домі з приводу відвідин президента Грузії Едуарда Шеварднадзе, президент Б. Клінтон уважав за відповідне обороняти від всяких закидів свою дружину Гіларі Родгам-Клінтон і юридичний відділ Білого Дому. Він заявив, що ніколи не повірить в те, щоб його дружина зробила якийсь незаконний крок та підкреслив „коли б кожний в нашій країні мав характер хоча б на половину такий сильний, як в неї, ми сьогодні не мали б і половини всіх клопотів". Намагаючись поставити штаб Білого Дому на ноги, Президент тимчасовим адвокатом Білого Дому призначив Ллойда Катлера.

ВІДОМЕ У ЗСА виробництво зброї та військової технології Мартин Марієтта у понеділок, 7-го березня, заявило, що погодилось на купно іншого збройного виробництва Ґрамман за 1.9 біл. дол. Хоча це купно представляє постепенне об'єднання збройної індустрії ЗСА, то не є воно дуже втішним для багатьох, зокрема для працівників Ґраммана. Це останнє виробництво є найбільшим працедавцем на Лонг Айленді, Н. Й., що затруднює 8,900 працівників. На думку керівників обидвох виробництв ця трансакція напевно причиниться до втрати багатьох місць праці в околиці Ню Йорку.

КОЛИ МИНУЛОГО року президент Билл Клінтон назвав американську фармацевтичну індустрію „угрупованням обманщиків", ціллю яких є витиснути якнайбільшу ціну за виробництво ліків, то керівники найбільших фармацевтичних виробництв таки поважно затурбувалися. Після початкового перестраху вони негайно почали діяти, щоб затерти враження цих слів Президента. Впродовж останніх 12-ох місяців ця індустрія витратила мільйони долярів, на те, щоб привернути собі добре ім'я серед громадськості, не згадуючи вже про великі датки на політичні цілі та виборчі кампанії поодиноких політиків. І все це для того, щоб не допустити до пропонованого Президентом пляну охорони здоров'я, в якому плянується дещо стримати неконтрольований зріст цін ліків.

У СВІТІ

ГРУПА ІЗРАЇЛЬСЬКИХ арабів приїхала з візитою в Дамаск. Це їхня перша візита в Сирію — країну, з якою Ізраїль офіційно перебуває у стані війни. Делеґацію, до складу якої входить 58 осіб, очолює голова Арабської демократичної партії, колишній представник Палестинської визвольної організації, депутат ізраїльського парляменту Абдуд Вагеб Даравш. Члени делеґації — це переважно представники арабської інтелеґенції. Як заявив А. В. Даравш, голова мети візити — висловити співчуття сирійському президентові Гафезові Асадові з приводу смерти його сина Баселя, який загинув у кінці січня в автовій катастрофі.

ЕСТОНІЯ, ЛАТВІЯ і Литва позитивно потрактували рішення Европейського союзу прийняти у свій склад Фінляндію і Швецію. „Це поліпшує наші шанси стати членами ЕС, — заявив міністер закордонних справ Естонії Юарі Луйк. — Ми потребуємо друзів у складі ЕС, які розуміють нашу ситуацію, а Фінляндія і Швеція — саме такі друзі". „Враховуючи наші зв'язки з новими членами ЕС, ми певні, що наступним логічним кроком буде прийняття країн Балтики у Европейський союз", — підкреслив міністер торгівлі Латвії Олгертс Павловскіс.

ДО 200 ОСІБ загинуло в ніч з неділі на понеділок, 7-го березня, у висліді міжетнічних сутичок в столиці Бурунді — Бужумбурі. Відтак місцева влада запросила закордонних дипломатів, представників міжнародних організацій і журналістів у столичний район Каменґе, де відбувалася масакра. Вся центральна вулиця була буквально встелена трупами. Більшість міністрів звинувачують у тому звірстві військових, які належать до племени тутсі. Хоч тутсі складають менше, ніж 15 відсотків всього населення країни, бурундійська армія майже на 100 відсотків — це тутсі. Не дивно, що це плем'я хоче й надалі зберегти своє панівне становище в Бурунді. Столичний район Каменґе населяють переважно представники племени гуту.

ПРЕДСТАВНИКИ КАНЦЕЛЯРІЇ англійського прем'єр-міністра заявили, що Англія готова післати у Боснію додатковий військовий контингент, якщо на такий самий крок спроможуться й інші країни. Тепер англійських вояків у Боснії є до 2,000. На думку головнокомандуючого силами ООН у Боснії британського генерала Майкла Ровза, „голубі шоломи" треба поповнити щонайменше 10,000 нових вояків. Англія дала до зрозуміння, що вона може вести мову лише про один додатковий батальйон, тобто про 700—800 вояків.

І. та М. Коці започаткували міжнародний конкурс

Київ (УНІАР). — Відомі американські меценати Мар'ян та Іванна Коці започаткували міжнародний конкурс жінок-композиторів.

За кращий камерний твір встановлено нагороду 3,000 дол., друга нагорода — 2,000 дол. і третя 1,000 дол.

За участь у змаганні треба спочатку заплатити: іноземним конкурсанткам 50 американських дол., українкам рівнозначність у карбованцях.

Публічне виконання творів-переможців відбудеться підчас фестивалю „Київ Мюзік Фест' 95".

Закінчився суд над організаторами вибуху в Мангеттені

Ню Йорк. У п'ятницю, 4-го березня, присяжні Мангеттенського федерального суду одноголосно визнали винними чотирьох арабів, які організували і здійснили вибух у підземному ґаражі Світового торговельного центру 26-го лютого минулого року. Суд над ними тривав п'ять місяців. За цей час представники органів правосуддя переслухали 207 свідків. У висліді вдалося повною мірою довести провину підсудних.

26-річний палестинець Мохаммед Салех сприяв фінансово терористам, брав участь у виготовленні вибухового пристрою і винайняв малий автобус, в якому бомбу привезли у підземний ґараж Світового торговельного центру.

26-річний інженер-хемік Нідаль Аяд, який народився в Кувайті, а згодом дістав громадянство у З'єднаних Стейтах, замовляв різні препарати для виготовлення бомби, а відтак повідомляв через газети, що причиною вибуху є протест проти американської допомоги Ізраїлю.

34-річний іміґрант-єгиптянин Махмуд Абухаліма і 28-річний палестинець Ахмад Аджадж також були безпосередньо причетні до виготовлення бомби. Крім них, винними визнанні ще троє арабів — 28-річний Біляль Алькайсі, який чекає окремого суду, а також 26-річний Рамзі Юсеф і 33-річний Абдул Ясін, яких поліція все ще розшукує.

Як відомо, дещо пізніше було заарештовано ще 15 осіб. Ця група терористів плянувала ряд політичних вбивств і вибухи в будинку ООН, в нюйоркському бюрі ФБІ і в тунелях, які з'єднують Ню Йорк зі стейтом Ню Джерзі.

Закони стейту Ню Йорк не передбачають кари смерти, визнаним винними чотирьом підсудним загрожує довічне ув'язнення без права на амнестію. Вирок суду буде оприлюднено 4-го травня ц. р. Адвокати засуджених сказали, що внесуть відклик.

Звинувачують Першу пейді у знищенні документів

Вашінгтон. — Газета „Вашінґтон Таймс" повідомила в понеділок, 7-го березня, що під час президентської кампанії 1992 року дружина кандидата Демократичної партії губернатора Аркенсо Билла Клінтона, Гілларі Родгам-Клінтон, наказала службовцям юридичної фірми Ровз віддати до бюра губернатора документи, що стосувалися компанії „Вайтвотер", а відтак вони були знищені.

Газета покликується на розмови з працівниками фірми Ровз — як колишніми, так і теперішніми. Вони засвідчили, що знищити документи Г. Клінтон наказала після того, як газета „Ню Йорк Таймс" помістила інформації про зв'язки родини Клінтонів з компанією „Вайтвотер", яка займалася продажем землі в Аркенсо. Працівники фірми Ровз ствердили, що завезли до бюра губернатора Б. Клінтона понад десять пачок з документами, зміст яких їх невідомий.

Г. Клінтон була партнером-співвласником фірми Ровз. Разом з чоловіком вона була також співвласником компанії „Вайтвотер". Партнерами Б. Клінтона в цьому підприємстві були Джеймс МекДуґал і його дружина. Є припущення, що Д. МекДуґал, який був власником банку „Медісон", користувався грішми вкладників, щоб покрити дефіцит компанії „Вайтвотер". Можливо, що гроші банку „Медісон" ішли також на покриття коштів однієї з виборчих компаній губернатора Б. Клінтона.

Білий Дім намагається всю цю справу замотати. У зв'язку з цим сенатор-республіканець зі стейту Ню Йорк Алфонс Д'Амато звинуватив Білий Дім у спробі приховати факти, що стосуються компанії „Вайтвотер" і банку „Медісон". Д'Амато порівняв дії президента Б. Клінтона з діями колишнього президента Ричарда Ніксона, які привели до вотерґейтського скандалу і до вимушеної резиґнації Р. Ніксона.

Сенатор-республіканець з Тексасу Філ Ґрем також порівняв „Вайтвотерґейт" з „Вотерґейтом". „Р. Ніксон перетворив третьорядну крадіжку в конституційну кризу... Якщо президент Клінтон хоче виконувати свої обов'язки всі чотири роки, то йому треба бути відвертим з американським народом".

Конґресмен з Айови Джім Ліч, найбільш високопоставлений республіканець у банківському комітеті Палати Репрезентантів, також наполягає, щоб Білий Дім перестав приховувати факти і документи.

ПЕРЕДАЧА Р. МАРИНОВИЧА В ЧИКАҐО

Чикаґо. — Від суботи, 19-го березня передачу з Вашінґтону, Д. К. „Година українських мелодій" Романа Мариновича можна буде оглядати також у Чикаґо двічі на тиждень — в суботи о год. 9:30 ранку та неділі о год. 8:30 ранку на WFBT—TV, русло 23.

SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holydays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні
(202) 347-UNAW (202) 347-8631 (факс)

Postmaster: Send adress changes to
"Svoboda" 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку $22.00, на 3 місяці $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси $1.00
чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

Статті і дописи підписані авторами не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали. Незамовлені матеріали повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою.
За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

ЗСА стурбовані ситуацією на Близькому Сході

Масакра, яку жидівський фанатик, військовий лікар Ґолдстейн перевів у мусулманській мошеї 25-го лютого ц. р. відбилася у Вашінґтоні не меншим відгуком, як у всьому жидівському світі. Негайна заява президента Клінтона з натавруванням тієї масакри та закликом до продовжування мирових переговорів тільки трішки висловлював острах, що та жалюгідна подія в Геброні може знівечити всі сподівання на мир на Близькому Сході чи навіть стати іскрою, яка запалить тамтешню бочку пороху.

Реакція Вашінґтону зрозуміла на тлі довголітньої його політики супроти Ізраїля. Від самого початку існування Ізраїля Америка була його протектором, наче спонзором і оборонцем. Ізраїль задивував світ своїм хистом організації влади і хоробрістю своїх вояків у всіх війнах проти арабських сусідів. Це була ера першого прем'єра Ізраїля, вчительки з Мілвокі стейту Висконсин, Ґольди Меїр та одноокого генерала Моше Даяна. Свій промисел Ізраїль у великій мірі завдячує величезним сумам, що їх він отримав від демократичної Німеччини титулом відшкодування за втрати з ери Адольфа Гітлера. Але збройна сила Ізраїля постала завдяки доставам від Америки. Проізраїльську політику Америки її лідери виправдували арґументами, що це єдина демократична країна на Близькому Сході, що Ізраїль загороджує шлях Совєтського Союзу до Індійського океану — буцімто вірність червоної Москви неписаному заповітові Петра І. Ізраїль стояв завжди на першому місці американської щорічної допомоги закордонові — цікаво,чи та традиція збереглася і за президентури Билла Клінтона. Збереглася напевне традиція приязні й політичної опіки.

Щойно за президента Роналда Реґена вперше прийшов деякий зворот у тій проізраїльській політиці, а саме — балансування її з відношення до зорієнтованих на Захід арабських держав, як Єгипет, Йорданія, Савдійська Арабія чи Мароккo і Тунізія. Але і за Реґена і за Джорджа Буша обов'язував принцип, щоб продаж Америкою зброї названим арабським державам не перехилили терезок збройної сили Ізраїля у користь арабської сторони. За президентури Дж. Буша прийшло вперше до прохолодження американсько-ізраїльських відносин, бо Буш не погоджувався з брутальними засобами, що їх вживав правий націоналістичний уряд Їцака Шаміра супроти Палестинської визвольної організації: стріляння і побивання палицями палестинських демонстрантів та масовим виарештовуванням палестинських активістів. Тому Їцак Шамір танцював на вулиці на вістку про програну Буша у президентських виборах 1992 року.

Щасливо склалося для Америки, що Шамір програв вибори, а його наступник, голова Соціял-демократичної партії Їцак Рабін разом із своїм міністром закордонних справ Шімоном Перезом започаткували безпосередні розмови з Ясіром Арафатом, головою ПВО і подекуди лідера всього арабського світу. На цьому місці вказувано вже, що той радикальний зворот політики Рабіна-Переза розлютив ізраїльських екстремістів, які вбачають в особі Ясіра Арафата найбільшого ворога Ізраїля і всього жидівського світу. Та лють жидівських екстремістів проявилася в акті масакри 25-го лютого у мошеї у Геброні. Читаємо, що Ясір Арафат назвав Америку „більш ізраїльською як сам Ізраїль". Це перебільшення, але нема сумніву, що кожний Уряд ЗСА включно з Урядом Клінтона рахується не так із численною жидівською громадою в Америці, як її впливами в економіці Америки та засобах масової інформації. У конґресі нема багато жидів, але головою Федеральної ради валютних резерв є Ґрінспен, найбільший авторитет в оцінюванні актуальної і майбутньої економіки країни.

Володимир Романюк,
Україна

ЧИ ПОТРІБНА ГАЛИЧИНІ ФЛЬОТА?

Коли я задав це запитання в одному поважному товаристві, присутні, виглядало, замислилися. Знайшовся, однак, таки один з доморощених недалекоглядних „політиків", який з іронією, як йому здалося, сказав: „А що, мовляв, — маємо на Рожнятівщині Чечвинське водосховище"...

Маємо водосховища. І не лише в Рожнятівщині. Та, зрештою, не про це, наразі, мова.

У зв'язку з обранням у Криму антиукраїнського по суті президента Ю. Мешкова та з непередбачуваними результатами очікуваного референдуму в цій автономній республіці, виникає чимало питань, що стосуються майбутнього нашої держави. Серед них, зокрема, й доля національної фльоти як міцної складової Збройних Сил України.

Але не тільки в цьому аспекті цікавим виявився мій співбесідник, перший командувач українськими Військово-Морськими Силами (ВМС), віцеадмірал Борис Кожин...

— Про незалежну, вільну, суверенну та соборну українську державу, — сказав, відповідаючи на моє перше запитання нинішній радник начальника Академії ВМС України Б. Кожин, — можна вести мову лише за наявности сильної армії, здатної перебувати в стані високої боєготовности. Серед перших кроків у відродженні нашої державности було формування Військово-Морських Сил України. Я мав щастя очолити їх, і тим внести свій вклад в утвердження нашої незалежности.

— Наскільки знаю, в той перший час національні військово-морські сили складалися з одного моряка...

— Сприймаю ваш ніби жарт. Але ж воно й справді так саме й було. Я перший у фльоті колишнього Союзу склав військову присягу на вірність України. Першим було піднято й наш національний синьо-жовтий прапор над моїм флягманським кораблем. Відтак стало нас двоє, а ще невбаві 150 — ядро, навколо якого формувалася нинішня українська Чорноморська фльота.

Нині ж маємо понад 5,000 особового складу, п'ять сучасних бойових кораблів, здатних вирішувати всі поставлені завдання. У плянах — будівництво ще понад 10 таких кораблів.

— Мабуть, не лише кораблями визначається міць фльоти...

— Очевидно. Маємо дисльоковану в Криму морську піхоту, підрозділи науки ВМС та інші, в тому числі й морську авіяцію, яка нині в стадії формування.

Та, звичайно ж, найцінніше, що має наша фльота, це люди, віддані справі служіння Україні. Маю сказати, що це чудові люди! Люди по-справжньому державного мислення, котрі, не дивлячись на створювані нам перепони, змогли не лише вистояти у нелегку годину, а й творити!

...Я поцікавився Хрестом з якорями на грудях віцеадмірала.

— Ця відзнака на фльоті встановлена з ініціятиви Президента України. За першим числом її отримав сам Президент, відтак тодішній міністер оборони України Костянтин Морозов, а третім став я...

— Ви згадали Президента Кравчука, міністра Морозова... Як вплинули на вас розбіжності між ними? Поскільки відомо, що ви були однодумцем міністра, в „тертях" між Кравчуком і Морозовим, очевидно, відчули себе між „молотом і ковадлом"?

— До певної міри, так... У всіх діях та наробках щодо Чорноморської фльоти ми з Морозовим справді були й залишаємося однодумцями. Я й сьогодні переконаний, що Костянтин Морозов твердо стоїть на позиціях української державности та високо розуміє значення в цьому національних Збройних Сил. Зрештою, аби глибше пізнати особистість Морозова, достатньо прочитати його книгу „Під крилом Президента", публікацію якої розпочав часопис „Українська газета". Там ви, можливо, знайдете відповіді на багато інших запитань, що вас цікавлять.

Не може бути питань у тому, що стосується державности в незалежній Україні! 24-го серпня 1991 року наш парлямент визначився і всьому світові заявив про те, що Україна стала незалежною державою. Тоді ж було прийнято, що всі військові формування, розташовані на її території, у тому числі й фльота, належить їй. Ніхто цих законів не змінював і не змінить, який би тиск і яка б то не було держава не пробували на нас чинити!

— Що можете сказати про Ялтинську, Московську тощо угоди щодо Чорноморської фльоти? Ваші стосунки з російським його командуванням?

— Вважаю, що ці, не ратифіковані нашим парляментом угоди, є всього-навсього, лише певними наробками якихось пропозицій, в тому числі й пропозицій Президента України, і, отже, не мають під собою якоїсь законної основи. Ми, як держава, будуємо свої ВМС. У цілому ж Чорноморську фльоту розцінюю, як річ саму в собі. Тобто, як об'єднання, що не має ні сталого прапора, ні герба, ні гимну, ані, якщо хочете, урядового керівництва. Хоча, звісно, десь виконуються закони Росії, десь — України, та конкретно за це оперативно-стратегічне об'єднання нині ніхто до кінця не відповідає і ніхто нічого вам не скаже.

Продовження буде

І. Дибко-Филипчак

Уклінно вітаю з уродинами

Десяте березня — особлива дата. Це уродини дуже особливої письменниці Докії Гуменної. Дев'ятдесяті уродини!

У задумі над творчістю її оживає свідомість їхньої небуденности. Читати твори Гуменної — це наче перед великими дверима тисячоліть станути й..., інколи, з подивом дивитись крізь „віконечко" на, ще й досі, незбагненні шедеври, що їх заховали віки у нашій рідній землі. Інші народи вже відчинили двері у давноминуле своєї землі й святим те минуле, назвали...

Говорити про письменницю Д. Гуменну, про її творчість, я, на жаль, не знаю таких прикметників, які б у найвибагливішому краснослів'ї передали глибину змісту її творів. Адже тоді треба б говорити про віддих, про розмову віків, які „вибрали" собі письменницю, щоб відчуттям своєї душі зуміла зрозуміти ту мову й передати на сторінках своєї творчости, грядучим поколінням. Тим же стала вона посередницею того, що „Минуле пливе у прийдешнє"... Значить, Гуменна зуміла його передати, бо у тому ще допоміг їй Тарас Шевченко. Для правильности мого висновку наведу той вірш, а радше уривок його, якого читаємо на сторінці роману „Скарби майбутньому":

А де ж твої думи рожевії квіти?
Доглядані, смілі, викохані діти?
Кому ти їх, друже, кому передав?
Чи може навіки в серці поховав?
Ой, не ховай, брате! Розсип їх, розкидай!
Зійдуть і ростимуть, і вийдуть з них люди!

Уривок поеми „Сон" Тараса Шевченка став кличем „дум, рожевих квітів" Гуменної. Вона, виплекавши в серці, „передала", „розсипала" на сторінках 21-ої книжки. Письменниця була свідома свого нелегкого завдання. Знала і до буквальности відчувала, що на шляху її творчости найде не лаври, а чимале цькування жорстокого окупанта. Знала Гуменна і про те вельми зобов'язуюче завдання, яке нашіптували віки. У книжці „Минуле пливе в прийдешнє", у передслові, саме те й пояснює: „Моє завдання — наблизити епохи", а далі каже: „...Герої повісти — віки, племена, їхні витвори". Про нелегкість завдання пише: „...Нелегке завдання вбгати повнокровне життя кількох тисячоліть у коротку розповідь. За загальними зарисами губиться вигравання граней всебічности. Що ж пробуймо!". Спробувала Гуменна і таки дійшла до мети! Дійшла саме тому, що ходили її думи такими дорогами, про які устами героїні, її повісти, Мар'яни пояснила: „...Так би ходила днями по Києву і жила б минулим, давньоминулим, невичерпним життям його, зачарованим у назвах і п'ядях. П'ядь — і згусток леґенд. Крок — і історія. І здається, Мар'яні, що розсуваються рамки її маленького життя, падають границі тисячоліть — і ходить вона між ними вільно, у себе вдома."

Ходила Гуменна по своєму Києву і слухала, як він дихає віками, входить в кожну клітину культури народної творчости з покоління в покоління. У книзі „Благослови мати" письменниця саме у цьому дусі пише: „Наша минувшина, повна загадок і таємниць, все дужче і дужче зацікавлює сучасні уми. Все більше фактів виринає з-під землі й кидає свою проєкцію на призбирані, в минулому столітті, етнографічні скарби та на живі звичаї сьогоднішнього дня."

Які пророчі слова, що їх читаємо у книжці виданій у 1966 році. Бо ось у моїх руках недавно отриманий лист Докії Гуменної. Вона пише: „...Пригріла мене звістка з Києво-Могилянської Академії, — хочуть друкувати для потреб своєї навчальної програми 'Благослови Мати'! Ректор Вячеслав Брюховецький звернувся до мене, автора, за дозволом". Значить, повертається Гуменна до свого Києва. Повертається туди, куди ходила, там же вперше заколосилися, на сторінках її творчости, відлуння віків рідної землі! А тепер в „розкутій" Україні „зацвітуть думи", щоб пахощами їх вгощались грядучі покоління і в Києво-Могилянській Академії...

Влучно говорить у передмові до першого тому „Дар Євдотеї" ред. Осип Зінкевич: „Докія Гуменна займає передове місце в українській літературі нашого століття. Її твори нікому не всилі викреслити з історії української літератури і з сердець тисяч читачів її творів у 20-их роках на Україні і читачів її творів на Заході після Другої світової війни". Всі добірні підсумки про творчість Докії Гуменної, авторства проф. Володимира Жили, є свідками належного зрозуміння величі теми у її творчості. Та не лише величі, але й актуальности, бо відкрила письменниця завісу не тільки давноминулих віків, але й кошмарного шляху, яким довелось українському народові пройти в тридцятих роках. Шлях той закрила завіса забріханости жорстокого окупанта з Москви. О, так, це вона розповіла про геноцид, що його пережили „Діти чумацького шляху"...

Не лише ми — оцінили — оцінили творчість Докії Гуменної, бо чи не найбільшим голосом признання їй, заговорив Київ, коли то 25-го лютого 1993 року на святочному вечорі, присвяченому творчості письменниці, у заряді д-ра Ф. Погребенника відбувся належний їй уклін. Значить, дарував Господь дожити і почути те признання. Признання у вільній, „розкутій" Україні!

У дальшій частині листа Д. Гуменної до мене, читаю: „...Є у мене у пляні не одна річ. Але 'вік' владно входить у свої права і перешкоджає здійснювати мою 'програму' ". Вік 90-ти років хоче викликати на прю своїх невблаганних прав, думи — „сміливі, викохані квіти"... Хоче, час, поборотись із завзяттям великої душі...

Отже, коли-як-коли, але у день уродин молю Господа, щоб думи перемогли у грядучих роках, щоб „у пляні не одна річ" дійшла до належної мети!. І, щоб ми мали нагоду ще раз і ще раз уклінно вітати письменницю з уродинами!

Юрій Бондар,
Київ

УКРАЇНА ВИМИРАЄ

Як свідчать дані Українського Національного Інституту Стратегічних Досліджень, смертність в Україні стала випереджати народжуваність. І процес цей швидшає. Одна з причин, на думку науковців, зубожіння української медицини, зокрема, фармакології.

Вперше від'ємний приріст населення в Україні зареєстрували 1991 року. Становив він 0,8 відсотка. Минулого року показник цей сягнув уже майже 1,9 відс. Майже на 4 відс. зросла за цей період смертність і на 5,8 відс. знизилися народжування.

Серед комплексу причин маловтішної тенденції фахівці виокремлюють медичну, особливо її фармакологічний аспект. Нестача ліків в Україні приводить у багатьох випадках до фактичної неможливости лікування, надання хворим невідкладної допомоги і навіть проведення хірургічних операцій. За даними об'єднання „Укрфармація", потреби України в лікарських засобах задовольняються сьогодні лише на третину.

Сьогодні Україна майже не отримує протипухлинних препаратів, що постачалися раніше з Росії та Прибалтики. Те ж і з антибіотиками, серцево-судинними, гормональними препаратами, кровозамінниками і навіть протитуберкульозними засобами, яких раніше вистачало.

Крім диктату монополістів-виробників, гострий дефіцит медикаментозних препаратів спричиняє також нестача фондів. Валютне забезпечення закупу медикаментів становить, за оцінками фахівців Міністерства Охорони Здоров'я України, менше, як 10 відс. від необхідного.

Браком ліків користуються перекупники. Закуповуючи медикаменти у Росії чи Польщі, вони везуть їх на український ринок, де продають за втричі вищу ціну з рук чи через комерційну торгівлю. Про маштаби подібних операцій говорить хоча б те, що лише протягом одного дня на київському речовому базарі „Патент" від затриманих міліцією торговців забрали медикаментів на суму, що перевищувала один більйон карбованців.

Безконтрольність такої торгівлі, твердять медики, дуже небезпечна. Адже дуже часто в країну ввозять препарати, що не входять до державного реєстру лікарських засобів, (а отже, не дозволені до вжитку), або із спізненими термінами зберігання. Державні аптеки також хочуть збагатитися за рахунок хворих, часто-густо зневажаючи дозволеним підвищенням цін на ліки. Зникають медикаменти із аптек і на той же „чорний ринок".

Найбільше від цієї ситуації терплять люди похилого віку, яким просто не по кишені придбати ліки. В умовах медикаментозної кризи і за фактично відсутньої державної фармаційної політики, як і політики ціноутворення, все більше людей змушені вдаватися до найдоступнішого — лікування зелами. Що за екологічних післячорнобильських умовин навряд чи є панацеєю.

За підсумками минулого року, Україна за тривалістю життя своїх громадян увійшла аж до шостої десятки серед економічно розвинутих країн світу. Медики твердять, що навряд чи цей показник поліпшиться і за підсумками цього року. Процес вимирання в Україні триває.

Ярослав Стех

МИТРОПОЛИТ Л. ЛИПКІВСЬКИЙ НА ТЛІ СУЧАСНОСТИ

„Ставайте всі в оборону прав Української Католицької Церкви, але бороніть прав Української Православної Церкви, так само жорстоко знищеної чужим насиллям!"

(Із „Заповіту" Патріярха Й. Сліпого)

I

Історичні постаті, визначні події в житті народу, стають не лише фраґментом минулого, але якже часто живим складником сучасности. Тому часто ми у своїх думках поєднуємо все те, що минуло і те, що минулим пригадує сучасність. Наша історія позначена багатьма катаклізмами. Від навали обрів, сарматів, гунів, татар, поляків до найстрашнішої навали, яку завдала і досі завдає Росія. Її проімперський дух усіх часів віяв і віє на Україну великим непокоєм, насиллям і смертельним ударом при кожному національному відродженні. Від 340 років тому, коли заключено Переяславську угоду Росія намагається вихолостати з українського народу найменшу згадку про національних героїв, видатних діячів, які своїми подвигами і діяльністю не вкладаються в імперську схему російського шовінізму. Мільйони визначних вчених, патріотів України, депортовано за межі України, гинули вони в катівнях і мордував їх північний наїздник, який претендує до власности до всього, що є духовою і матеріяльною власністю українського народу.

Серед світських діячів гинули діячі церковні, які своєю діяльністю підтримували і поширювали національну свідомість, протиставлялися рабській покорі і байдужості до релігійно-національних інтересів. Намагалися допомогти вийти з цього трагічного зачарованого кола.

Серед численних українських патріотів одне з найгідніших місць належить Митрополитові України Василеві Липківському, якому сповняється у цьому році 130 років від дня народження і приблизно 55 років від дня його трагічної і підступної смерти. З цього приводу варто пригадати цю знамениту постать, яка знана читачам не лише як богослов і церковний діяч, але також як авторитетний діяч-просвітитель відродження нашої державности. Митрополит Василь Липківський відзначався небуденними рисами характеру і надзвичайною глибокою національною свідомістю.

Майбутній Митрополит Василь Липківський прийшов на світ у селі Попудні в Липовецькому повіті на Київщині в священичій родині. Після закінчення підставової школи батьки Василя послали його на навчання до Київської Духовної Академії, після якої в 1891 році його висвячено на священика. Виконуючи священичі обов'язки о. Василь працює вчителем в Київській церковно-вчительській школі, а з 1905 року його призначено настоятелем Соломенської парафії у Києві. Від самих початків своєї священичено-служительської діяльности о. Василь розбуджував всі скарби духу, нав'язуючи до нашої істотности, культури і нашої традиції. Шукав за суттю і уже в 1905 році очолив з'їзд духовенства, за що був переслідуваний і усунений з посади законовчителя. Напередодні визвольних змагань він голосив, що кожна людина має право від Бога на свою самостійність і незалежність. Він стає організатором з'їзду в 1917 році Православного духовенства, на якому ухвалено автокефалію Української Православної Церкви, а в 1919 році він організує Всеукраїнську Православну Церковну Раду і від того моменту сам і вимагає того від інших переводити Богослужби виключно українською мовою. Вповні солідаризується і висловлює свою згоду з силами, які відстоюють повну незалежність і самостійність України. Мало хто знає, до якої висоти підносить православне духовенство цей самовідданий і бездоганний діяч, який знаходиться у центрі церковно-політичного життя у Наддніпрянщині.

На першому Всеукраїнському Православному Соборі в жовтні 1921 року його обрано Митрополитом всієї України. В цей найбільш грізний час, коли атеїзм закладав свої сіті і священиків нещадно нищив — було не абияким подвигом і геройством поставити себе під постійну загрозу від терористичних органів ЧеКа, ҐПУ, НКВД і інших.

Пишучи ці думки пригадуються слова Шевченка: „Запродана жидам віра, в церкву не пускають". Так не пускали, але Митрополит Василь Липківський не здавався, він сам, а також і з Архиєпископом харківським Олександром та багатьма іншими наводили слова з Євангелії закликали до братерства, рівности і справедливости. Прямо він голосив, ми українці тим, що повинні відтворювати українські звичаї, вводити рідну мову в церкві, школах і в установах. На жаль, знаходилися люди, які під наказом пануючої влади пильнували всіх проповідей, щоб написати, а то і перекрутити правду в оплачуваному доносі. Розголошувано, мовляв Митрополит незаконний, його народ не визнає. Однак, зовсім навпаки, парохії численно зростали, збільшувалося число священиків.

Закінчення буде.

„Цієї нагоди, що маємо тепер — втратити не можна!"

(Закінчення зі стор. 1)

допомогу у перебудові приміщень консуляту, заявив, що не може передати як слід своєї подяки усім тим, що найбільше причинилися до закінчення цього репрезентаційного представництва України в Ню Йорку, вимінюючи декілька прізвищ осіб, а це адвоката Мирослава Смородського, д-ра С. Вороха, А. Ластовецького, підприємців і добродіїв консуляту Ярослава та Ірину Куровицьких, Юліяна і Марію Бачинських, Антона і Віру Шумейків та інших громадян імена яких виписані золотими літерами на пропам'ятній таблиці при вході до консуляту.

Президент Л. Кравчук подякував також загально всім, що причинилися до встановлення консуляту своєю працею та фондами, з радістю підкреслюючи великий вклад українців діяспори у закріплення молодої української держави. Він коротко поінформував про вдачні розмови із Президентом Б. Клінтоном у Вашінгтоні, про те, що Президент ЗСА назвав цей рік „роком України" і про це як зворушили його відвідини пам'ятника Т. Шевченка у Вашінгтоні, де українські діти читали поезії Великого Кобзаря. Його клич „Борітеся — поборете" тепер так актуальний, як був досі, і в це Президент вірить.

Опісля присутні випили шампанське, відспівано „Многоліттсвіє" і Президент Л. Кравчук відійшов на коротку конференцію із президентом СКУ, генеральним секретарем та головами двох українських централь в ЗСА, а це УАКР і УККА. Представники української зорганізованої діяспори представили Президентові України свій плян співпраці і допомоги та вручили йому відповідне меморандум, яке буде опубліковане пізніше. Зокрема обговорювано спільне відзначування Міжнародного Року Родини. Присутніми при розмові були також міністер заграничних справ України Анатолій Зленко, голова УСКР Іван Драч і ген. консул В. Крижанівський.

В часі посвячення і відкриття генерального консульства були присутні 46 українських журналістів, представників української преси, радіо та телевізії, які саме перебували на кількаденних відвідинах ЗСА. На жаль, вони не були включені у святкування та стояли побіч консуляту, придивляючись здалеку усім церемоніям. Не були вони також гостями в приміщеннях ООН, де годину пізніше 750 українських громадян Ню Йорку та околиці прибули на запрошення генерального консула на зустріч із Президентом Л. Кравчуком.

Вщерть переповнена заля ООН ледве могла вмістити усіх присутніх, до яких коротко промовив генеральний консул В. Крижанівський, а відтак Президент Л. Кравчук, що завітав на коротко із членами своєї делеґації.

З ним прибули також чемпіони зимових Олімпійських Ігрищ в Норвегії Оксана Баюл і світовий чемпіон Віктор Петренко, яких присутні прийняли невгаваючими оплесками та обступили тісно, старaючись про автографи.

При столі Президента Л. Кравчука в часі бенкету сидять головний предсідник УНС У. Дячук, амбасадор України О. Білорус (праворуч від У. Дячук). Зправа — Г. Суркіс.

З. Бабюк вручає чек на 10,000 дол. О. Баюл.

З. Бабюк вручає чек на 3,000 дол. В. Петренкові.

О. Баюл і В. Петренко в часі бенкету в готелі „Плаза" розмовляють із Г. Суркісом, президентом „Динамо".

Владики і духовенство в часі посвячення консуляту (зліва): о. Пащак, ЧСВВ, Єпископ В. Лостен, Архиєпископ Антоній, Єпископ Всеволод, о. протоієрей В. Базилевський.

Генеральний консул В. Крижанівський з дружиною в часі святочного відкриття консуляту. Біля них подружжя Бачинські.

Л. Кравчук у своєму короткому слові завважив, що давно не бачив стільки усміхнених українських облич. Він ствердив, що йому відомо як не легко було зібрати фонди на перебудову консуляту і як працювала на це українська громада, тому присутні можуть зрозуміти, що значить збирати фонди для великої держави. „Але", — сказав він, — „ніхто не збудує держави, як ми самі цього не зробимо". „Ми переживемо, переждемо і переконаємо!" — сказав він, закликаючи усіх любити Україну, українську землю, і український нарoд. „Цієї нагоди, що маємо тепер, ми втратити не можемо", — закінчив він своє слово.

Президент Л. Кравчук привітав також усіх присутніх на прийнятті представників чужих держав, що приязно допомагають Україні, однак їх не представлено публіці поодиноко і вони „загубилися" в сотках учасників зустрічі, як і в замішанні, що панувало на ній цілий час.

Президент Л. Кравчук залишив у поспіху прийняття в ООН, щоб переїхати до готелю „Плаза", де в одній із заль відбулася вечеря, влаштована трьома великими підприємствами ЗСА, що займаються стратегічною комунікацією, контролею занечищення нуклеарними відпадками та нуклеарною зброєю і які створили Центр стратегічних зв'язків з Україною. Це є корпорація Мартін Марієтта; Робінсон Лейк Соєр Міллер; і Асеа Бравн. Організацією цієї ділової і рівночасно товариської імпрези занялася Фундація за Незалежну та Демократичну Україну, під проводом Зенона Бабюка.

Присутніми на вечорі були представники усіх цих підприємств, Президент Л. Кравчук, амбасадор О. Білорус, представник фундації З. Бабюк, члени делеґації Президента та декілька українських гостей, в тому головний предсідник УНС У. Дячук і головні редактори „Свободи" та „Українського Тижневика".

Імпрезою провадив Марк Гелмке, президент фірми стратегічних зв'язків Робінсон Лейк Лерер і Монтгомері, який запевнив, що в останніх двох роках його фірма має незвичайно корисні зв'язки із Україною та її найвищими представниками, а він сам часто перебуває в Україні. Від Фундації за Демократичну і Незалежну Україну промовляв З. Бабюк, який при цій нагоді зложив присутнім на бенкеті О. Баюл чек на 10,000 дол., а В. Петренкові на 3,000 дол. Нашим „героям" Олімпіяди, що були і тут в осередку уваги усіх присутніх, відомий нюйоркський підприємець Ю. Бачинський подарував цінну золоту 20-долярову монету з 1882 року.

До присутніх учасників бенкету промовив Президент Л. Кравчук, який щераз підкреслив, що давно не бачив стільки приязні яа усміхів, як саме цього вечора. Він завважив також з якою радістю вітають тут Оксану Баюл і висловив надію, що її таки блищою буде дружба її земляків та їхній подив для неї. Повертаючись до серйозних тем, Президент підкреслив, що переговори з американськими підприємцями були так корисні, як і з представниками Уряду і вніс тост за усіх американських представників, що будуть мати або мають підприємство в Україні. Він подякував за гостину та, прощаючись, висловив радість, що міг тут перебувати. На прийнятті був ряд членів делеґації, що приїхали з Президентом, в тому декількох міністрів, які мали нагоду пізнати американських провідників великих фірм, що займаються стратегічними зв'язками.

Ведучий бенкетом М. Гелмке передав на прощання Президентові спеціяльну пропам'ятну плякату на спомин з цього вечора.

У неділю, 6-го березня, Президент Л. Кравчук відвідав Метрополітальний музей та мав зустріч з жидівськими підприємцями, а в понеділок перед відлетом до Києва відбулася ще пресова конференція в готелі „Плаза". На конференції, якою провадив пресовий секретар Президента Віктор Стельмах, присутні журналісти мали нагоду поставити Л. Кравчукові ряд питань, на які він давав відповіді. Конференцію фільмували представники американської телевізії Сі-Ен-Ен, телевізії з Києва, а присутніми були м. і. журналісти з „Голосу Америки", „Чикаго Трібюн", „Українського Тижневика", „Свободи" та інші.

Л. Кравчук відповідав, як і на бенкеті в суботу, при помочі перекладача. На питання чи вдоволений з відвідин, заявив, що вповні та що надіється тепер на повну підтримку Уряду ЗСА і Президента Б. Клінтона. Уважає, що договорення про ядерну зброю повинні тепер у відповідно створених передумовах продовжуватися. Відповідаючи на запитання про стан України, сказав, що реалістично вона зараз не має чим платити своїх довгів, але в такому самому положенні є і Росія. Запевнив, що в Україні є продукти, але немає доброї можливости їх продавати, а це допомогло б платити борги.

На запитання чому 46 українських журналістів, що перебували саме тепер в ЗСА не були включені в програму відвідин делеґації, Президент відповів, що їхня поїздка була приватною ініціятивою та він не був про неї поінформований.

В загальній політиці він не передбачує великих змін, але не виключене, що може заіснувати соціяльний конфлікт. Важливою є програма приватизації, яка затверджена Урядом України.

На запитання про враження із відвідин, уважає, що ця друга його візита відбувалася на форумі вироблення політики взаємовідносин із ЗСА і була на користь України. Він завважив зміну в ЗСА у відношенні до України так в політиці, як і економіці. Обговорював механізм помочі Україні, зокрема з Департаментом оборони.

Найважливішим тепер для України вибрати таку Верховну Раду, яка прийняла б відповідні закони і мала відповідну політику. Уважає, що тим разом будуть вибирати і голосувати на поодиноких людей, а не на партії, які кандидати репрезентують. Думає, що нарід України мудрий і не буде голосувати за представниками номенклятури.

Після неповної години Президент враз із членами делеґації опустили залю пресконференції та від'їхали на летовище.

В 10-ту СУМНУ І НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ
річницю відходу у вічність нашого найдорожчого
і незабутнього МУЖА, БАТЬКА І ДІДУСЯ

бл. п.

АНТОНІЯ ЗМИЯ

будуть відправлені

БОЖЕСТВЕННІ ЛІТУРГІЇ

в українських католицьких церквах:

св. Івана Христителя в Нюарку, Н.Дж., 19-го березня 1994 р. о год. 7:30 ранку;
св. о. Миколая, 24 вул. у Філядельфії, 15-го березня, о год. 8:30 ранку;
св. Трійці, в Кергонксоні, Н. Й., 19-го березня о год. 9:00 ранку.

Приятелів і знайомих просить про молитви

дружина — АНТОНІНА з родиною

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ

У світлу пам'ять померлих дорогих осіб на українські студії в Гарвардському університеті пожертвували:

Дамян Кордуба — $1,000 * в пам'ять родичів бл. п. о. Петра Омеляна і Софії з дому Калинської Кордубів і в пам'ять брата бл. п. Івана Кордуби.

Ірена Новицька — $1,000 і Марта Новицька з мужем Джаном Стейдл — $500 * в пам'ять мужа і батька бл. п. ред. Осипа Новицького.

Д-р Тамара Наболотна — $1,000 в пам'ять і з річницю смерти чоловіка бл. п. д-ра Михайла Наболотного.

Д-р Микола і Надя Дейчаківські — $500 в пам'ять бл. п. Анни і Дмитра Деркачів.

Оксана Мостович з родиною — $100 в пам'ять батьків бл. п. Олекси і Антонії Іваночко.

Роман Ковалик — $100 в пам'ять родича бл. п. Романа Терлецького.

Тіллі Децик — $100 в пам'ять чоловіка бл. п. Володимира Децика.

У пам'ять бл. п. проф. Михайла Цяпки на Гарвардський Проєкт Тисячоліття: Б. і У. Глинські, Е. і Б. Михайлові, Б. і М. Робаки — по $100; М. і д-р І. Біленькі, Д. Бобеляк, Б. і Л. Михайлові, Я. і С. Мулики, М. і М. Чайківські — по $50; Н. Савицька, Ю. Тарнавський — по $40; Т. Бутович, А. і О. Кіпи, О. і І. Лисинецькі, В. і М. Лиски, Р. і О. Новаківські — по $25; Р. і С. Андрушкові, Т. Василик, І. Яворська, М. і Л. Ласії, Д. і Л. Пенцаки — по $20; К. Приходько, С. Стефанишин — по $10.

Степан Сідлярчук — $100 на Літню Школу Українознавства як нев'янучий вінок за душі покійних: бл. п. Дмитра Хромяка, бл. п. Миколи Гапія, бл. п. Степана Голуба і бл. п. Марії Наконечної.

СУК Провидіння Відділ 93, Ансонія, Конн. — $100 замість квітів на свіжу могилу члена бл. п. Степана Саворського, на Видавничий Фонд Гарвардського Проєкту.

У пам'ять бл. п. ред. Михайла Бажанського: Микола і Надія Кунинські — $100; інж. Ярослав і Ольга Дужі, д-р Павло і Ірина Джулі — по $50; Іван і Олена Панчаки — $25.

Марія Палідвор — $50 в пам'ять мужа бл. п. д-ра Василя Палідвора.

Зеновій і Оксана Стельмахи — $50 в пам'ять бл. п. Параскевії Жолобецької.

Григорій Костюк — $50 в пам'ять і в другу річницю смерти дружини бл. п. Марії Костюк.

Діоніза і Микола Ненадкевичі — $50 в пам'ять батька бл. п. о. Олексія Ненадкевича в століття Його Дня Народження.

Володимира Теслюк — $50 в пам'ять бл. п. Степана Саворського.

Іван і Олена Панчаки — $25 в пам'ять бл. п. Анни Сокірник Малинович.

Інж. Ярослав і Ольга Дужі в пам'ять бл. п. Параскевії Жолобецької.

Олександер і Анна Пришляки — $25 в пам'ять бл. п. Ірини Рудик.

* Складаємо подяку всім жертводавцям, що використали дорівнювальні фонди їхніх працедавців.

Дякуючи жертводавцям за пожертви линемо до Господа з молитовним проханням, щоб дарив Померших вічним спокоєм і радістю.

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА
ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА.

У ТРИНАДЦЯТУ СУМНУ РІЧНИЦЮ,
як з волі Божої відійшов від нас у Вічність
наш найдорожчий, ніколи незабутній

бл. п.

БОГДАН-ДАДА РАК

інженер лісник

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА і ПАНАХИДА

в п'ятницю 11-го березня 1994 р.
в українській католицькій церкві св. Юра в Ню Йорку

Просимо приятелів-друзів згадати в своїх молитвах нашого Даду-Богдана

дружина — ОКСАНА з родиною

Ділимося сумною вісткою з приятелями і знайомими, що 6-го лютого 1994 р. відійшла у вічність наша дорога МАМА І СЕСТРА

св. п.

ФРАНКА СТАХІВ

дружина покійного д-ра Матвія Стахова

Про молитви за упокійну просять:
син — ЯРОСЛАВ з жінкою ІВАНКОЮ
внуки та правнуки
сестра — МАРТА КАШНІЦА з родиною

У глибокому смутку повідомляю приятелів і знайомих, що дня 13-го лютого 1994 р. відійшла у вічність на 89-му році життя моя найдорожча МАМА

бл. п.

МИРОСЛАВА ВИННИЦЬКА з дому КУТКОВСЬКА

Довголітня учителька Народних Шкіл у ЗСА, Арґентині, Австрії та Україні. Відома громадська діячка. Любителька природи та захисниця її екологічних проблем.

Всім тим, що причинилися до звеличання пам'яти покійної, щире спасибі!

Горем прибита
донька — БОГДАННА

Ділимось сумною вісткою з рідними, приятелями та знайомими, що в середу, 23-го лютого 1994 р. по тяжкій недузі на 84-му році життя упокоївся в Бозі наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДО, ПРАДІД, БРАТ та ШВАҐЕР

бл. п.

СТЕПАН ЮРКІВ

народжений в с. Пуків — Івано-Франківська обл.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 26-го лютого в церкві Непорочного Зачаття П.Д.М. і на цвинтарі Воскресіння в Дітройті, Миш.

Залишені у глибокому смутку:
дружина — ЛЮБОВ
дочки — НАДІЯ ЛАВРИН з мужем МИКОЛОЮ
— ЕВГЕНІЯ СКИПАКЕВИЧ з мужем д-ром РОМАНОМ
син — ЮРІЙ, синова ЗЕНЯ
внуки — д-р ОЛЕГ ЛАВРИН з дружиною ВАРВАРОЮ
— ІГОР ЛАВРИН з дружиною ЛЕСЕЮ
— МАРКО ЛАВРИН
— д-р ЛІДІЯ ҐУЛАВСЬКА з мужем ЙОСИФОМ
— ЕВГЕН ЮРКІВ з дружиною СОНЕЮ
— д-р УЛЯНА СУПРУН з мужем МАРКОМ
— ЮРІЙ БАРНИЧ з дружиною АННОЮ
— ХРИСТИНА БАРНИЧ
правнуки — НАТАЛЯ, ПАВЛО, НІНА, ДІЯНА, АНДРІЙ, РОМАН, МАРІЧКА
сестра — ДОЗЯ КОВАЛЬСЬКА з родиною в Україні
братова — АННА ЮРКІВ з родиною в Україні
шваґер — о. прот. БОГДАН СКАСКІВ з дружиною МИРОСЛАВОЮ
та близька і дальша родина в Америці й Україні

ВЖЕ ВІД КІЛЬКОХ років американські риболови твердять, що риби в морі, чи радше у прибережних водах Америки, стає чим раз менше, але реакції на їхні заяви зі сторони Уряду не було. Сьогодні, коли сотні тих, які впродовж останніх 350 років заробляли на життя риболовлею, стали беробітними через брак риби, ця справа починає привертати увагу не тільки офіційних чинників, але й загалу громадськости. Одначе рівночасно виринає питання серед науковців чи не пізно почали дошукуватися причин того явища.

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу ТРОЙ/ОЛБАНІ

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

— відбудуться —

в суботу, 19-го березня 1994 о год. 2-ій по пол. в домі Українського Клюбу

402 25th Street, WATERVLIET, N.Y.

У загальних зборах зобов'язані взяти участь, з рішаючим правом голосу: Члени Управи Окружного Комітету, Конвенційні Делеґати, та по два делеґати наступних Відділів

13, 57, 88, 150, 191, 266, 476, 477

Гостей, Членів Українського Народного Союзу радо вітаємо

ПРОГРАМА НАРАД

1. Відкриття і схвалення порядку нарад
2. Ствердження правосильности зборів
3. Вибір Президії
4. Відчитання і прийняття протоколу з попередніх Загальних Зборів
5. Звіти уступаючої Управи і Контрольної Комісії
6. Дискусія над звітами і їх прийняття
7. Вибір нової Управи
8. Слово головного предсідника УНС УЛЯНИ ДЯЧУК
9. Плян праці на біжучий рік
10. Внески і запити
11. Закриття Загальних Зборів

У нарадах візьмуть участь

Уляна Дячук, головний предсідник УНС

Володимир Квас, головний радний УНС

За УПРАВУ ОКРУГИ

Павло Шевчук, голова

Володимир Літинський, секр. Володимир Варшона, касир

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу РОЧЕСТЕР, Н. Й.

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

— відбудуться —

в неділю, 20-го березня 1994 о год. 2-ій по пол. в залі церкви св. Йосафата

940 Ridge Rd. East, ROCHESTER, N.Y.

У загальних зборах зобов'язані взяти участь, з рішаючим правом голосу: Члени Управи Окружного Комітету, Конвенційні Делеґати, та по два делеґати наступних Відділів

36, 43, 66, 217, 285, 316, 343, 367, 437

Гостей, Членів Українського Народного Союзу радо вітаємо

ПРОГРАМА НАРАД

1. Відкриття і схвалення порядку нарад
2. Ствердження правосильности зборів
3. Вибір Президії
4. Відчитання і прийняття протоколу з попередніх Загальних Зборів
5. Звіти уступаючої Управи і Контрольної Комісії
6. Дискусія над звітами і їх прийняття
7. Вибір нової Управи
8. Слово заступника головного предсідника УНС д-ра НЕСТОРА ОЛЕСНИЦЬКОГО
9. Плян праці на біжучий рік
10. Внески і запити
11. Закриття Загальних Зборів

У нарадах візьме участь

Д-р Нестор Олесницький, заст. головного предсідника УНС

За УПРАВУ ОКРУГИ

Петро Дзюба, голова

Дмитро Пристай, секретар Марія Сверида, касир

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу СИРАКЮЗИ/ЮТИКА, Н. Й.

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

— відбудуться —

в суботу, 19-го березня 1994 о год. 1:00 по пол. в залі Українського Народного Дому

1317 West Fayette Street, Syracuse, N.Y.

У загальних зборах зобов'язані взяти участь, з рішаючим правом голосу: Члени Управи Окружного Комітету, Конвенційні Делеґати, та по два делеґати наступних Відділів:

21, 38, 39, 58, 121, 192, 202, 271, 283, 317, 330, 484

Гостей, Членів Українського Народного Союзу радо вітаємо

ПРОГРАМА НАРАД:

1. Відкриття і схвалення порядку нарад
2. Ствердження правосильности зборів
3. Вибір Президії
4. Відчитання і прийняття протоколу з попередніх Загальних Зборів
5. Звіти уступаючої Управи і Контрольної Комісії
6. Дискусія над звітами і їх прийняття
7. Вибір нової Управи
8. Слово головного радного ВОЛОДИМИРА КОРЧИНСЬКОГО
9. Плян праці на біжучий рік
10. Внески і запити
11. Закриття Загальних Зборів

У нарадах візьме участь:

Володимир Корчинський, головний радний УНС

За УПРАВУ ОКРУГИ:

Володимир Корчинський, голова

мгр Михайло Середович, секр. Микола Велич, касир

д-р Іван Гвоздя, Іван Чопко - почесні голови

На вічну пам'ять О. Ференс-Макаренко

Св. п. Оксана Ференс-Макаренко зі своїми дітьми.

2-го січня ц. р. відійшла від нас у вічність несподівано, в повному розквіті активного і трудолюбивого життя любляча мати чотирьох маленьких діточок, дружина, єдина дитина своєї матері та наша дорога й незабутня подруга і товаришка юних літ св. п. Оксана Макаренко (з дому Ференс).

Народилася Оксана 1950 року в Нюарку, Н. Дж., там закінчила українську парафіяльну школу св. Івана Хрестителя, середню школу, школу українознавства, український музичний інститут, була активною членкою осередку СУМ в Нюарку. В університеті Чикаго завершила студії магістеркою зі слов'янських наук. Опісля вийшла заміж за художника Святослава Макаренка.

Життя кожної людини має свій початок, свій шлях та свій кінець. І хоч початок від людини не залежить, життєвий шлях вона вибирає сама і ним керує. Кінець, смерть, приходить несподівано і часто тоді, коли людина найменше її сподівається.

Людина може жити своїм замкненим егоїстичним життям, рідко торкаючись життя інших людей, або жити життям, повним любови до ближнього, до своєї церкви та свого народу, збагачуючи життя кожної людини, з якою зустрічається. І саме такий життєвий шлях вибрала Оксана. Ми, які виростали з Оксаною і мали щастя дружити та працювати з нею чи то в Нюарку, чи на оселі СУМ в Елленвілі, чи в Чикаґо, чи тепер в Йонкерсі, саме такою будемо її завжди пам'ятати.

Одержавши від своєї доброї матері Марії Ференс взірцеве християнське та національне виховання, Оксана стала активною сумівкою та улюбленою виховницею. Завжди спокійна, зрівноважена, усміхнена, вирозуміла, з добрим серцем, вона була для нас найкращою подругою. Вона вміла всіх терпеливо вислухати, порадити й розрадити. Як виховниця, вона вміла прихилити всіх дітей до себе як мати. При тому мала великі організаторські здібності. Вона заснувала дівочий хор в Нюарку, дитячий хор в Чикаґо, який виступив у Вашінґтоні на 200-літті ЗСА й всі ми ним захоплювалися. Ще сьогодні бачу молоденьку Оксану, яка диригує понад півтора сотнею юнацтва, спокійно й уважно. Обличчя всіх дітей були звернені на неї з увагою та любов'ю. Оксана також була рушієм і організатором танцювальної групи „Україна" в Чикаґо. Пам'ятаю, як вона розказувала мені, що дівчат було легко зорганізувати, але по хлопців треба було йти до „корчми", відмовляти від горілки та заохочувати до дівчат і до танців.

Вона була зразковою матір'ю та жінкою, чим могла служити прикладом для нас усіх. В подружжі вона вміла знайти золоту середину. Останніми роками Оксана всецило віддалася вихованню своїх діточок. Вона возила їх до садочків, до школи, на музику, на сходини СУМ, на сумівські табори, підготовляла на юнацькі злети, де малі Макаренки вигравали золоті медалі та збагачували Йонкерський осередок.

Хочу ще згадати дві шляхетні риси її характеру, які віддзеркалювали Оксану. Перше, це її гостинність. Багато з нас не раз ночували в її матері в Нюарку чи в Оксани в Чикаґо. Її двері, як і серце, були завжди відкриті. Друга риса її характеру — це великий патріотизм. Подорожуючи з Оксаною по Европі, я пам'ятаю як вона пробувала завернути з блудної дороги італійських комуністів. А це не було легко, бо наші розмови велися на чотирьох ламаних мовах, що тяжко було один одного зрозуміти. Але Оксана не піддавалася. Як українська патріотка, вона розуміла вартість писаного слова і перевозила українську нелеґальну літературу за залізну заслону.

Тепер лагідна душа Оксани перебуває в іншому світі, а тут, на землі, не вистачає слів, щоб висказати той великий біль, який ми відчуваємо в наших серцях по втраті такої дорогої та загально любленої подруги.

Лариса Кий

З'їзд у Хусті

У березні цього року по всьому Закарпатті будуть спонтанно проходити святкування 55-ліття проголошення самостійности Карпатської України. З цієї нагоди відбудеться наукова конференція в Ужгороді, яка присвячена 55-літтю Карпатської України, та 120-літтю з дня народження її президента Августина Волошина.

Світове Братство Карпатської Січі в діяспорі виделеґувало організаційного референта Олександра Палаташа з Дітройту взяти участь у цій конференції, як теж підготувати з'їзд карпатських січовиків, який відбудеться в Хусті в жовтні 1994 року.

У програмі підготови до з'їзду намічені такі справи: побудувати в Хусті пам'ятник полеглим січовикам; упорядкувати могили січовиків, розсіяних по цілому Закарпатті; зорганізувати фінансову допомогу інвалідам „Карпатської Січі"; створити стипендійний фонд ім. Братства „Карпатська Січ" при Ужгородському Університеті й зібрати, вивчити і опублікувати історію карпатських січовиків і їхню боротьбу з мадярським окупантом.

На Закарпатті ще все активно діють антиукраїнські кола і ми не можемо дозволити собі спокійно дивитися на цю антиукраїнську метушню. Боронити Закарпаття від зазіхань ворожих Україні сил — це є обов'язок не тільки закарпатців, але всієї соборної України.

Центральна Управа Світового Братства „Карпатська Січ"

ПАЛЕСТИНСЬКІ фундаменталісти оприлюднили листівку у формі ультиматуму: якщо ізраїльська влада до 15-го березня не евакує мешканців п'яти жидівських поселень на західньому березі Йордану, то групи палестинських бойовиків розв'яжуть кривавий терор. „Ми не дамо жидам на нашій землі спокійно спати і чути себе в безпеці під дахами своїх будинків. Мусулмани-мученики готові пожертвувати своїм життям заради святої мети", — підкреслюється у листівці радикальної палестинської групи Гамас. В той самий час активісти Палестинської визвольної організації на контрольованих територіях вимагають, щоб їхній керівник Ясір Арафат зовсім припинив переговори з Ізраїлем. Як відомо, відразу після трагічного інциденту в мечеті міста Габрон від діялогу з Ізраїлем відмовилися Йорданія, Сирія і Ливан. Я. Арафат тепер перебуває в Каїрі, щоб після консультацій з єгипетськими керівниками випрацювати остаточні вимоги своєї організації.

„Плекаймо наші традиції, любов до України і передаваймо молодшому поколінню..."

Такими словами головний виховник юнацтва Михайло Козюпа при Осередку СУМ ім. 24-го серпня 1991 року, 49-ий Відділ ЮСУМ „Калуш", відкрив четверту з черги традиційну різдвяну сумівську Ялинку. Знати українську мову і тільки називати себе українцем — це далеко не вистачає. Щоб бути справжнім українцем, треба жити не тільки для себе, бо для себе жити потрапить кожний. Справжній українець — то член українських установ і організацій, справжній українець робить щось для української громади, що дає користь цілому нашому народові. Великим і патріотичним обов'язком є підтримування наших традицій, нашої культури, любови до України і передання всього цього молодшому поколінню. Такий самий обов'язок взяв на себе Осередок СУМ у Виппані, Н.Дж.

Праця для української громади тут, на поселенні, з'єднує нас духовно з нашим народом, зцілює нас з Україною. Звертаючись до старших присутніх і неприсутніх на залі, Михайло Козюпа сказав: „Дякуємо вам, що все те, що ви надбали на рідних землях і принесли сюди, ви не змарнували, але продовжували робити тут і доручили робити там. Дякуємо вам, що ви навчили нас любити Україну і для неї працювати!" Звертаючись до старших юначок і юнаків, поручав передати все те для майбутнього покоління.

Після вступного слова відкрилася завіса, і глядачі побачили на сцені гурток маленьких суменят у ролях пастирів, ангеликів, а молодших юнаків у ролях трьох царів, що поклали Ісусикові при яслах дари, які відобразили сценку вифлеємської ночі. Сама сценка і чудово зроблені до неї декорації ввели глядачів у святочний різдвяний настрій. Цю сценку підготували виховники Анна Додз і Зоряна Ковбаснюк, декорацію зробила под. Христина Биц. Наступною точкою були колядки „Ой, лелія..." і „На рождество Христове...", виконана квінтетом старших юначок під диригентурою і грі на кійборді друга Михайла Козюпи. У третій точці чудово виступили сніжинки. Сценку підготовляли подруги Христина Биц, Віра Степаняк, Христя Степаняк і Наталка Дубас. По виступі сніжинок слово мала голова осередку под. Христина Биц. Вона дякувала виховникам за підготовчу працю, виконавцям мистецької програми і всім, хто причинився до влаштування імпрези, як рівнож усім присутнім, що виповнили залю.

П'ятою точкою був „Щедрик" у виконанні квінтету. В шостій точці виступило аж 14 виконавців, кожний з них мав у руках картон і по декламації своєї стрічки відвертав картон з буквою. Після відкриття всіх букв можна було відчитати різдвяне привітання „Христос родився". Тема тієї точки відповідала тим двом словам. Потім з двома колядками знову виступив квінтет. Останньою точкою мистецької програми був „Вертеп". Учасники вертепу в ролях янголів звіщали про народження Христа. В особах короля Данила, князів, гетьманів і українки вони розповідали про всі ті дари, які ми принесли протягом історії, і що ми хотіли б від Христа тепер і в майбутньому. Беручи все це до уваги, можна сміло ствердити, що тільки завдяки тому, що наша любов до нашого народу тісно пов'язана з любов'ю до Христа і його Церкви, дала нам силу і змогу витривати і пройти тернистий шлях до мети.

По закінченні мистецької програми на столах поставлено старанно приготовану смачну вечерю, не забракло тут і традиційної куті. Вечерю приготовили жінки батьківського комітету при осередку СУМ, де головою є Галя Івашко. При обслузі помагали старші юначки. За президіяльним столом сиділи: парох місцевої католицької церкви о. Осип Панасюк, Сестри Марія, Даміяна і Бернарда зі школи св. Івана Хрестителя в Нюарку, голова місцевого відділу СУА Іляна Паславська, голова відділу УККА Мирон Биц і голова відділу комітету Допомоги Україні Роман Марусин з дружиною. Прикро, що запрошені представники станиці Пласту і школи українознавства не прибули. Всі представники установ і організацій виступили з привітами і побажаннями. З особливим привітом виступила представниця осередку СУМ у Джерзі Ситі под. Оленка Галькович.

Вже друга різдвяна ялинка збігається з уродинами пароха о. Панасюка. Як і минулого року, не обійшлося без грімкого многоліття. Отець Панасюк подякував за запрошення і бажання многих літ. Під кінець імпрези появився п. Степаняк з великим мішком чоколяд і роздава усім, хто тільки наставляв руку. Таким подарунком найбільше зраділи найменші, котрих родичі принесли на руках. У всіх старших можна було бачити усміх і якусь невимовну радість. Того вечора тут у всіх в серцях родився Христос. Щира подяка і признання всім виховникам, а окрема для голови осередку под. Христини Биц за великий вклад її праці, за приготування вдалої традиційної різдвяної ялинки, яка в нашій громаді стала символічним святом. На закінчення програми Михайло Козюпа подякував усім за присутність і закликав родичів записувати дітей до юнацтва СУМ в Виппані, Ню Джерзі.

Антін Біланич

ПОДІБНЕ СЛОВО, АЛЕ НЕ ТЕ

У статті Володимира Жили „Книга, що звертає на себе увагу" („Свобода" ч. 31 з, 16-го лютого) треба читати: „Найбільше пісень і композицій було складено на слова поезії коломийкового складу, що так характерний українській поетичній ритміці та народній музиці...". — Ред.

✻ ПРАЦЯ ✻